

Blud i njegova gorčina

Imam 19 godina, zivim u Austriji i u kontaktu sam sa osobama druge kulture, u ovom slucaju je to djevojka iz Turske. Kad sam je upoznala, bila je to simpaticna djevojka, stidljiva, prijatnog i vedrog lica...

Kroz razgovor sam saznala da ima anemiju te da je to razlog sto cesto kasni na casove. Vremenom smo se sprijateljile, saznala sam da joj je otac bio na hadzdu i da ona razmislja o hidzabu, iako ni njena mama nije pokrivena.

Bilo mi je drago to cuti te sam je pozvala da dodze i pridruzi se grupi djevojaka u kojoj ucimo o islamu... rekla je da ce pokusati, da bi joj bilo drago. Medjutim, nakon nekog vremena se nije javljala, nije dolazila u skolu, to je trajalo mjesecima, tako da sam i zaboravila na nju. Pocetkom novog semestra se ponovo pojavila u skoli, trudila sam se da joj pomognem, medjutim ona je se bila promjenila. Njene oci su bile oteknute, neispavane, tijelo umorno, pitala sam se sta joj se desilo, ali nisam htjela da budem naporna, te sam cekala pogodnu priliku da joj se obratim i upitam kako joj mogu pomoci.

Kad mi se ukazala prilika, pocela je plakati, pricala mi je kako je pokusala samoubistvo, da je bila izgubljena, a to sve zbog momka, koji joj je uzeo cast, prijeticu joj rijecima: *"Ako ne spavas samnom necu ti vjerovati da me volis!!!"* Pomislit cete kako je to glupo i naivno, ali ne zaboravimo na sejtana koji igra svoju ulogu u takvim situacijama. Ja nisam znala sta da joj kazem, ostala sam bez rijeci, nisam znala koji savjet da joj dam. I sama je znala da sada nema povratka.

Ali to nije bilo sve... nakon dvije sedmice me nazvala ponovo i pitala da se sastanemo na obali rijeke, jer je tu mirno i rekla da me mora pitati nesto vazno. Pristala sam. Kada smo pocele razgovor, pitala me o abortusu, je li to dozvoljeno u Islamu. Pogledala sam je sa suzama u ocima. Pitala sam: *"Jesi li trudna?"* Sutjela je, nije progovarala, suze su joj lile niz lice. Ya Allah!

Savjetovala sam joj da isprica sve roditeljima, ma koliko to strasno bilo. Nije nista govorila, samo je plakala. Nisam mogla doci sebi. Znam da je abortus haram i rekla sam joj to, rekla je da u svakom slucaju ne zeli abortus, ne zeli da ubije svoju bebu. Pitala sam je: *"Kuda sada, sta ces dalje?"*. Na sva moja pitanja odgovarala je sa NE ZNAM...

Tu smo se rastale i ja sam se kuci vratila. Nisam znala na koji nacin da joj pomognem. Govorila sam joj da se pokaje Allahu, da klanja i Allah ce joj dati izlaz. Ona je meni odgovarala da ne moze ,jer se stidi stati pred Allaha nakon sto je takav grijeh pocinila. Prije par dana smo se ponovo srele. Uspjela sam je nagovoriti da mi isprica sta se desilo. Njen zarucnik ju je pretukao i ona je iskrvarila... izgubila je bebu... Ya Allah!!

Sljedeci dan, kada sam stigla ispred skole, zazvoni mi telefon, ona me moli da se negdje nadjemo jer

je bilo hitno. Odmah sam otisla na mjesto koje je rekla Vidjela sam kako ide prema meni, nasmijana. Pomislila sam, eh sigurno je nesto dobro. Pogledala me i upitala: "Kuda sada? Njegov otac je nazvao mog i sve mu ispricao... moj otac me trazi.. kuda sada?" Moram priznati, u tom trenutku mi je hiljadu lazi proletilo kroz glavu, ali sam joj na kraju rekla: "Idi roditeljima, molim te, vrati se kuci. Ipak su oni tvoji roditelji, ispricaj im sve." Bila je izgubljena, njena bol je dostigla toliku granicu da nije mogla nista reci, nije vise mogla plakati. Samo je stajala tu zbunjena.

Odvela sam je kod mene kuci, a moj mobilni je neprestano zvonio, svi su pitali da li sam je negdje vidjela, svi su je trazili. Ostala je kod mene do 12 sati navecer, i onda je odlucila da krene. Pitala sam je: "Sta si odlucila, gdje ces? Znas i sama je moglo jos gore biti, sta bi uradila da si jos uvijek trudna? Uostalom, to se moralo desiti. Molim te idi roditeljima, sigurna sam da je to najbolja opcija." Samo me gledala, a onda se okrenula i otisla. Poslije sam je zvala na telefon, bio je iskljucen. Sutradan se javila, rekla da je sve roditeljima ispricala, da je sada malo bolje, i da ce otici i prijaviti svog zarucnika policiji. Nisam znala sta da kazem. Jos je rekla da zeli da prekine skolu, zeli da nadje mir.

Ja sjedim sada ovdje, razmislljam o svemu. Velike se pouke kriju u ovom dogadjaju, ali sami o tome razmislite... Za mene je ovo zaista jos jedna zivotna lekcija. I sama prolazim kroz jedan tezak period u svom zivotu, i moj problem je velik, ali u poredjenju sa problemom ove djevojke moj problem je neznatan, malen.

Molim svu bracu i sestre da se pobrinu o omladini, mi smo buducnost islama, pa ako mi zalutamo, sta ce se desiti? Znam da Allah cuva svoje robove, da im On, Svevisnji, sudbinu odredjuje, ali ne mislite da necete biti pitani sta ste uradili da svojoj djeci olaksate put kroz ovaj surovi dunjaluk.

Puno selama od vase sestre u islamu S.G.

n-um.com